

Hồi 8

Tiếng Tiêu Quái Dị

Tam Đường hỏi:

- Có chỗ nào khả nghi?

Vô Danh lão nhân đáp:

- Mỗi khi Tử Thần truyền “Huyết Thiếp” ra, xong rồi thu về ngay chứ không để lại. Thế mà lần này năm nhà sư chùa Thiếu Lâm bị giết rồi, tấm Huyết Thiếp vẫn còn để lại trên tử thi một vị suốt một ngày một đêm chưa thu hồi thế là không phù hợp với tiên lệ.

Cam Đường hỏi:

- Biết đâu Tử Thần lần này lại chẳng cố ý lưu để cảnh cáo những tay cao thủ các phái?

- Thế cũng có lẽ. Nhưng Ngọc Điệp Bảo gần kề ngay đó mà sao Tử Thần qua cửa lại không vào?

- Tại hạ nghe nói Ngọc Điệp Bảo đã lập ra “Thượng Cổ Kỳ Trận”. Hoặc giả Tử Thần không biết lối vào.

- Không có lẽ thế! Mọi người vẫn ra vào trong bảo không ngớt mà chẳng một ai bị hại thì làm gì Tử Thần chẳng biết đường vào.

Cam Đường lại hỏi:

- Theo sự phỏng đoán của trưởng lão thì thế nào?

- Việc này rất trọng đại, quan hệ đến kiếp vận cả võ lâm, lão phu không thể đoán càn được, phải chờ cho sự việc phát triển sẽ rõ.

Lão ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Lúc thiếu chủ lấy tấm “Huyết Thiếp” rồi đem mai táng năm nhà sư, lão phu còn phát giác ra có người ngấm ngầm theo dõi. Muốn giữ cho cẩn thận bất đắc dĩ lão phu phải dùng “Chân Ty Quán Nảo” của bản môn để phế bỏ khả năng về ký ức của người theo dõi đó.

Cam Đường ngạc nhiên hỏi:

- Sao trưởng lão không hỏi khẩu cung hấn, hoặc giả có thể điều tra ra sự bí ẩn về “Huyết Thiếp” kia.

- Không được! Hấn là người trong Ngọc Điệp Bảo, công lực vào hạng ghê gớm. Nếu hành động không cẩn thận thì ảnh hưởng tai hại lớn đến đại cuộc.

- Dường như trưởng lão được mọi người trong Ngọc Điệp Bảo rất tôn kính?

- Lão phu mấy chục năm nay lăn lộn vào đâu cũng được người trọng. Nhưng... Hỡi ôi! Hai đời chưởng môn bị hại đến nay vẫn chưa tìm ra thủ phạm, kẻ làm đệ tử thật xấu hổ với vong linh tổ sư!

- Theo ngu kiến của tại hạ thì vụ đó chưa chắc đã có liên quan gì đến Tử Thần?

- Cái đó... khó mà biết được. Kẻ hạ thủ chẳng những công lực tuyệt cao mà còn biết rõ cả môn tuyệt học “Sinh Cơ Bất Diệt” của bản môn, nên y mới chặt tay cha con chưởng môn phái mình.

Cam Đường gật đầu nói:

- Vụ huyết án này tại hạ thề rằng phải điều tra cho ra. Bây giờ tại hạ chuẩn bị lên núi Thái Hàng để dò xét xem có thấy gì khác lạ không?

Vô Danh lão nhân lắc đầu đáp:

- Chẳng ích gì đâu! Có thể nói là đệ tử bản môn đã giẫm lên từng tấc đất mà tuyệt không thấy một chút dấu vết gì.

Nhưng Cam Đường đã ngấm ngầm quyết định, nên cũng không tranh luận nữa. Chàng hỏi sang chuyện khác:

- Phần mộ Ngũ cô nương tựa hồ bị chó sói...

Vô Danh lão nhân cười ha hả ngắt lời:

- Vì lão phu không muốn để lại dấu vết khả nghi, nên đã làm ra tình trạng tựa hồ chó sói phá hủy phần mộ để ăn thịt xác chết. Rồi lão phu đề tụ chân khí gào lên như tiếng sói gầm để dẫn dụ đàn chó sói đến dày xéo lên khu đất này dặng che mắt những kẻ tò mò.

Cam Đường rất khâm phục hành động tinh tế của Vô Danh lão nhân. Chàng gật đầu luôn mấy cái.

Ngũ Nhược Lan lại nhìn Cam Đường thi lễ rồi nói bằng một giọng bi ai:

- Hồi sinh tiền, tiên phụ đã mạo phạm thiếu chủ, bây giờ tiện thiếp xin tạ tội!

Cam Đường vội lắc đầu nói:

- Ngũ cô nương dạy quá lời! Việc đã qua rồi, chẳng nên nhắc lại làm chi nữa.

Vô Danh lão nhân Nam Cung Do giơng cặp mày trắng lên nói:

- Thưa thiếu chủ! Chúng ta hãy dời khỏi địa phương ma quỷ này đã, vì bản tòa cần phải tìm chỗ an trí cô này ngay lập tức.

- Xin trưởng lão tùy tiện.

- Bây giờ thiếu chủ đi đâu?

- Tại hạ trở về lữ quán.

- Rồi chúng ta sẽ gặp nhau.

Nam Cung Do nói xong liền cùng Ngũ Nhược Lan băng mình chạy đi.

Một mình Cam Đường bình tĩnh lại, suy nghĩ về chuyện Tây Môn Tung sai người đuổi theo mình hạ độc thủ. Lão hạ sát Ngũ Thiên Tài để bịt miệng, cùng vụ Ngũ Nhược Lan chết rồi sống lại, Nam Cung Do bảo lão làm Thủ Tòa trưởng lão thì đúng là sự thực rồi. Sở dĩ Tây Môn Tung không nhận ra mình là vì lão tưởng mình đã bị hạ sát.

Chàng lại nghĩ tới vị hôn thê đi lấy kẻ khác, nhưng chàng cũng không oán hận người thiếu nữ chưa biết mặt mình, hơn nữa nàng tưởng mình đã chết rồi. Nhưng nghĩ đến ác tâm của Tây Môn Tung định hạ sát mình thì chàng không thể nhịn được.

Nếu không có sự thực bày ra thì dù sao chàng cũng không dám tin là vụ này đã biến diễn đến như vậy. Chàng còn nghĩ đến chuyện nếu mình không gặp được Trình Kỳ viện Thiên Oai phái Thiên Tuyệt cứu cho và lựa làm người thừa kế môn phái thì chẳng những họ Cam tuyệt chủng mà mối huyết cừu cả nhà bị táng mạng vĩnh viễn thành ra một vụ thiên cổ nghi án.

Nghĩ tới đây lửa căm phẫn xông lên tận óc. Chàng lẩm bẩm:

- Bậc đại trượng phu phải biết đền ơn trả oán.

Cặp mắt chàng cơ hồ tóe lửa nhìn trong bóng tối về phía Ngọc Điệp Bảo. Giòng máu căm hận sôi lên sùng sục trong huyết quản. Lửa cừu thù dường như đốt cháy tâm can chàng. Bất giác chàng thốt ra một câu nguyên rủa:

- Lão thất phu kia thật là đáng chết!

Đoạn chàng bất giác xăm xăm chạy về phía Ngọc Điệp Bảo. Chỉ trong nháy mắt, bức tường bao vây trang bảo đã hiện ra trước mắt.

Cam Đường nhớ lại Ngọc Điệp Bảo đã kiến tạo nên một “Thượng Cổ Kỳ Trận”, bất giác chàng phân vân chẳng hiểu có nên tiến vào không, chàng lẩm bẩm:

- Nếu mình mạo muội xông vào mà mắc phải kỳ trận thì đâu có thể đem võ công ra mà chế ngự được, tất nhiên mình bị hãm vào hiểm địa. Chi bằng mình cứ đường hoàng do cổng bảo mà vào, kêu Tây Môn Tung ra mặt thì mọi việc đều giải quyết xong. Hơn nữa, mình đã là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt thì không nên có những hành động khoét gạch trèo tường.

Chủ ý quyết định rồi, Cam Đường toan trở gót quay lại thì ngay lúc ấy có một tiếng tiêu rất nhỏ bé nhưng réo rắt từ trên không lọt vào lỗ tai chàng. Tiếng tiêu này, nếu không phải là lúc đêm khuya thanh vắng, và Cam Đường không phải là tay cao thủ siêu quần xuất chúng thì không tài nào nghe thấy được.

Cam Đường lẩm bẩm:

- Đêm khuya lạnh lẽo mà ai còn cao hứng thổi tiêu?

Bất giác chàng dùng thuật “Tiềm Thính” của phái Thiên Tuyệt khơi trong đầu óc không vẩn chút bụi trần, để nghe tiếng tiêu cho rõ hơn.

Tiếng tiêu từ đỉnh núi phía sau Ngọc Diệp Bảo vọng lại, như khóc như than, như oán như hận, thê lương khôn tả! Tiếng tiêu lọt vào trí não khiến cho thần trí chàng đi vào cõi mộng, quên cả chính mình, tâm hồn chàng hòa điệu với âm luật tiếng tiêu.

Cam Đường nghe hoài, nghe mãi, rồi bị tiếng tiêu cảm hóa tự thương thân thể mình. Chàng nhớ tới phụ thân được võ lâm tôn làm Võ Thánh, trang viện tôn làm Thánh Thành. Thế mà toàn gia gặp nạn huyết kiếp. Ngoại trừ thân chàng cô đơn thoát khỏi, còn toàn trang đều bị thảm tử.

Đến nay huyết cừ chưa trả được, để bao nhiêu người chết vẫn bị hàm oan nơi chín suối. Bất giác mỗi bị thương xâm chiếm tâm hồn chàng, rồi hai hàng nước mắt trào ra.

Dòng nước mắt lạnh lẽo rớt xuống tay chàng, khiến tâm linh chàng tỉnh lại. Bất giác chàng la ngẫm một tiếng:

- Thật là xấu hổ!

Rồi chàng lẩm bẩm:

- Mình phải là con người có nghị lực, sao lại để tâm hồn lạc lõng vào cõi mộng hoang mang ủy mị? Giả tỷ lúc này có cường địch đến bên thì hậu quả chưa biết đến thế nào mà kể!

Nghĩ vậy, tâm thần rung động, chàng vội thi triển tâm pháp bản môn để bảo hộ tâm thần.

Tiếng tiêu vẫn réo rất không ngớt, chàng tưởng chừng như khó mà chống chọi được.

Cam Đường phát giác ra tiếng tiêu này thật là cổ quái, khác hẳn với tiếng tiêu thường. Kỳ ở chỗ đối với người có công lực thông huyền tiếng tiêu càng thêm hiệu lực, còn đối với những tay cao thủ bình thường thì phần tác dụng lại chẳng ăn thua gì.

Tiếng tiêu đang bị ai biến thành khủng khiếp, tựa hồ quỷ khóc rừng hoang, cú kêu đêm vắng, khiến người nghe phải ớn da gà.

Bất thành linh một bóng xám lướt nhanh như ma quỷ lên đỉnh núi, mau lẹ đến nỗi thị giác của con người trông như một ảo ảnh.

Cam Đường đột nhiên bừng tỉnh, bao nhiêu mây mù che phủ đầu óc đều tan đi hết. Tiếng tiêu đối với chàng không còn có tác dụng gì nữa. Chàng quyết định bóng xám đó là người, là một tay cao thủ tuyệt đại.

Tiếng tiêu và bóng người làm cho Cam Đường động tính hiếu kỳ. Chàng liền tạm thời hoãn việc vào Ngọc Diệp Bảo, băng mình chạy về phía đỉnh núi.

Cam Đường lên tới đỉnh núi, chàng lặng nghe tiếng tiêu thì dường như nó phát ra từ trên đỉnh núi khác ở trước mặt.

Cam Đường còn đang kinh nghi, tiếng tiêu vẫn không thay đổi và vẫn réo rắt bên tai.

Chàng đoán rằng kẻ thổi tiêu có một công lực đến chỗ xuất thần nhập hóa vì tiếng tiêu truyền đi rất xa.

Cam Đường bị tính hiếu kỳ thúc đẩy, khiến chàng không lo nghĩ gì nữa, cứ băng mình chạy về phía trước. Chàng vượt qua trái núi thì trước mặt hiện ra một ngọn núi trơ trọi, đá mọc lổm chổm.

Ngọn núi này không lớn lắm, nhưng đỉnh thẳng tắp, nhọn hoắt cao vút lên không. Cam Đường nhìn rõ ràng bóng xám đang chuyển động. Bóng xám này như một con chim hồng khổng lồ tung vọt lên. Chàng chắc người đó mặc áo trắng nhưng trong bóng tối trông thành ra bóng xám.

Tiếng tiêu bỗng im bật. Cam Đường nhận thấy muốn tìm cho ra vụ bí mật này cần phải trèo lên núi trọc trơ trọi kia.

Dĩ nhiên, dòm dò việc riêng của người ta là một điều tối kỵ trong võ lâm. Nhưng bị tính hiếu kỳ thúc giục, chàng không tài nào dằn lòng được.

Cam Đường phóng luồng nhãn lực đến tột độ nhìn về phía bóng xám thì thấy hắn đứng trong khe phiến đá lớn từ ngọn núi mọc ngang ra.

Bóng xám tựa hồ như đang vái lên trời. Tình trạng này khiến cho tính hiếu kỳ của Cam Đường càng sôi nổi. Chàng nghiêng răng nháy xổ về phía ngọn núi trơ trọi rồi vừa chạy vừa nháy, chỉ một lúc đã đến chân núi ấy. Trái núi này chiếm một diện tích chừng ba mẫu đất. Trên núi quái thạch lổm chổm cờ xí la liệt.

Bây giờ bóng người áo xám càng rõ rệt, Cam Đường nhìn kỹ thì quả là một quái nhân mặc áo bạch bào. Quái nhân đang quỳ trên đỉnh phiến đá lớn, lúc ngẩng đầu lên lúc cúi đầu xuống, tựa hồ đang nói chuyện với ai. Nhưng ngoài bóng quái nhân này, chàng không thấy một người nào khác.

Bầu không khí quanh quẽ lúc canh khuya, càng khiến cho cảnh tượng rừng rợn vô cùng!

Cam Đường lại thi triển thuật “Tiềm Thính”. Bỗng nghe một thanh âm lạnh lẽo thấu xương cất lên hỏi:

- Người còn cầu xin điều chi nữa?

Một thanh âm khàn khàn đáp lại:

- Đệ tử mong được một bản lãnh tối cao.

Cứ tình trạng trước mặt mà đoán, thì thanh âm người đàn bà lơ lửng trên quăng không, chẳng hiểu từ đâu vọng lại. Còn thanh âm khàn khàn thì dĩ nhiên là ở miệng Bạch Bào quái nhân nói ra, không còn gì nữa.

Thanh âm phụ nữ lại nổi lên:

- Người nên nhớ đừng tự xưng là “đệ tử”. Giữa chúng ta chưa có mối quan hệ thầy trò.

- Nhưng tiền bối truyền nghệ cho...

- Đó chỉ là một điều kiện! Người nhớ lấy: Một điều kiện!

- Dạ!

- Người muốn võ công tuyệt cao phải không?

- Chính thế!

- Người thiệt là lòng tham không đáy.

- Tiền bối trách văn bối như vậy là oan.

- Hừm! Hiện giờ công lực người trong võ lâm không còn ai địch nổi nữa. Vậy người còn cầu võ công cao hơn để làm gì?

Cam Đường nghe tới đây, sợ toát mồ hôi lấm bảm:

- Một người đã có võ công không ai địch nổi còn đi cầu một bản lãnh cao hơn nữa. Vậy người đàn bà kia chẳng lẽ lại là thánh thần?

Bổng thanh âm khàn khàn lại lên tiếng:

- Thưa tiền bối, không phải văn bối có lòng tham lam mà yêu cầu như vậy đâu!

- Ta hỏi người, điều kiện của ta người đã thực hành được mấy phần?

- Được một nửa.

- Theo chỗ ta biết thì người còn có dị tâm là muốn trở nên một bậc siêu phàm, rồi cũng vẫn chưa thực hành hoàn toàn theo lời yêu sách của ta.

- Sự thực có nhiều trở ngại. Dĩ nhiên tiền bối chẳng muốn cho công việc đó có chỗ khiếm khuyết.

- Người hãy nghe cho rõ. Nếu người còn hoài bảo một chí hướng nào khác, thì hậu quả không phải tầm thường đâu.

- Chẳng bao giờ văn bối dám có dị tâm.

Hai bên là những nhân vật nào? Điều kiện của người đàn bà yêu sách quái nhân kia là điều kiện gì? Cam Đường không tài nào đoán ra được.

Sau một lúc trầm lặng, thanh âm lạnh lẽo như băng của người đàn bà lại gióng lên:

- Người hãy nói rõ lý do cần một bản lãnh cao hơn!

- Số là phái Thiên Tuyệt mất tích trên chốn giang hồ ba mươi năm nay, giờ lại xuất hiện.

Câu này quái nhân vừa nói ra khỏi cửa miệng đã khiến cho Cam Đường đang đứng nghe trộm phải rùng mình kinh hãi. Chàng có ngờ đâu vụ này lại dính líu đến Thiên Tuyệt Môn. Như vậy chàng cần phải nghe cho hiểu rõ đầu đuôi.

Thanh âm phụ nữ lại hỏi:

- Sao? Thiên Tuyệt Môn lại xuất hiện ư?
- Đúng thế!
- Thế thì làm sao?
- Võ công phái này đặc biệt lắm. Văn bối e rằng không đối phó nổi.
- Người đã giao đấu với họ rồi ư?
- Chưa!
- Thế thì sao người lại biết là không đối phó nổi?
- Vì chính mắt văn bối đã trông thấy một tên đệ tử vô danh phái Thiên Tuyệt mà đánh chết được một tay cao thủ bậc nhất thông thường.

Cam Đường lại càng kinh hãi. Chàng nhớ tới ả Bạch Vi ra tay đánh chết thiếu bảo chúa Vệ Võ Hùng trong Ngọc Điện Bảo, rồi tự hỏi:

- Chẳng lẽ lão này nói về vụ đó? Nếu quả như vậy Bạch Bào quái nhân kia tất nhiên hôm ấy cũng ở trong đám quần hùng. Nhưng lão là ai? Những người hiện diện trong buổi đại hội đó toàn là chủ môn hay đại biểu các phái. Hay họ nói đây là vụ nào khác...?

Người đàn bà lại nói:

- Cái đó chẳng có chi là lạ, người đừng coi tầm thường công lực của mình mới được.
- Nhưng vì muốn cho hoàn thành mệnh lệnh của tiền bối một cách thuận lợi, nên văn bối tưởng phải chuẩn bị từ trước.
- Được rồi! Ta bằng lòng tặng gia cho người một thành công lực, nhưng với điều kiện là phải thực hành xong mệnh lệnh của ta một tháng trước kỳ hạn.

- Cái đó...

Thanh âm phụ nữ ngắt lời:

- Ta đã nói thế nào là cứ thế, không tranh cãi nữa.
- Văn bối xin tuân mệnh!

Bầu không khí trở lại quạnh hiu tịch mịch.

Cam Đường muốn xem đối phương tặng gia công lực thế nào, nhưng Bạch Bào quái nhân vẫn quỳ phục xuống như cũ, không thấy có hiện tượng gì khác lạ.

Hồi lâu chàng lại nghe người đàn bà nói:

- Thôi người đi đi! Người phải nhớ trung thực với lời hứa. Vụ này xong người sẽ thành thiên hạ đệ nhất nhân. Đừng có chơi lửa để tự đốt mình. Bây giờ người ra đi, sau ba tháng cũng vào đêm nay hãy nghe thấy tiếng tiêu thì trở lại.
- Xin tuân mệnh.

Dứt lời Bạch Bào quái nhân đột nhiên mất hút không thấy đâu nữa.

Cam Đường đầu óc hoang mang, đứng phất dậy, toan nhảy vào rừng đá...

Bỗng một thanh âm lạnh lẽo cách đó không xa quát lên:

- Gã thiếu niên kia! Người muốn chết đó chẳng?

Cam Đường giật mình kinh hãi vì bị người đến gần bên mà mình chưa phát giác ra. Chàng quay đầu nhìn lại nhưng chẳng thấy bóng một người nào cả, chàng run lên hỏi:

- Ông bạn nào đó?

- Người lại đây!

- Sao ông bạn lại không ra mặt?

- Thằng lỏi kia! Người mà còn tiến về phía trước ba bước nữa là tới Diêm Vương đó! Nhất định người không tài nào thoát chết được đâu.

Cam Đường sợ hãi run lên, lạng người về phía phát ra tiếng nói. Chàng thấy dưới một tảng quái thạch lộ ra một cửa động. Một quái nhân xoa tóc ngồi ngay cửa động từ bao giờ.

Quái nhân lại giục:

- Vào đây mau!

Cam Đường vừa đề phòng vừa tiến lại.

Quái nhân vẫn ngồi xếp bằng nhưng bây giờ lão lùi vào phía trong động đến hơn một trượng. Lão vẫn giục:

- Vào đây!

Cam Đường quả là một cao nhân lớn mật, ngang nhiên đi vào.

Quái nhân lại bảo:

- Ngồi xuống!

Cam Đường đảo mắt nhìn quái nhân. Trong bóng tối, chàng cũng trông thấy rõ mớ tóc dài của quái nhân bỏ xả xuống hai vai. Cặp mắt lão một to một bé, nhưng ánh hào quang sáng như điện, hiển nhiên công lực rất tinh thâm. Từ mũi trở xuống mặt lão bị râu ria mọc loạn xạ che lấp đi.

Cam Đường hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

- Người hãy ngồi xuống đã!

Cam Đường nghĩ thầm:

- May ra mình có thể hỏi dò những điều bí mật ở miệng quái nhân này cũng chưa biết chừng.

Chàng liền ngồi xuống.

Quái nhân nói:

- Lão phu được người đời gọi là Thần Cơ Tử.

Cam Đường kinh hãi hỏi:

- Phải chăng lão tiên bối được võ lâm coi là bậc kiến văn rộng rãi thông kim quán cổ mà tôn xưng là Thần Cơ Tử?

- Đúng thế! Tên họ người là chi?

- Văn bối là Thi Thiên Đường!

Tên này do thủ tòa trưởng lão phái Thiên Tuyệt là Vô Danh lão nhân đặt ra cho chàng, nguyên chương môn đời thứ tư phái Thiên Tuyệt là Thi Thiên Tán, Cam Đường đã bái Thái phu nhân làm nghĩa mẫu. Vậy chàng với Thi Thiên Tán là ngang hàng. Tên chàng là Cam Đường. Lão lấy một nửa đầu một nửa đuôi hợp lại thành Thi Thiên Đường.

Quái nhân lại hỏi:

- Người xuất thân ở môn phái nào?

- Thiên Tuyệt Môn.

- Thi Thiên Đường! Thiên Tuyệt Môn! Người là anh em với chương môn nhân phái đó ư?

Cam Đường bội phục Thần Cơ Tử kiến văn rộng rãi. Chàng gật đầu đáp:

- Chính phải!

- Được rồi! Bây giờ ta quay lại chính đề: Có phải người bị tiếng tiêu thần bí dẫn dụ tới đây không?

- Chính phải.

- Vậy công lực người khá thâm hậu đấy! Không thì chẳng thể nghe thấy được.

- Xin hỏi tiên bối: Tiếng tiêu đó...

Quái nhân ngắt lời:

- Lão phu vì muốn dò xét cho ra vụ bí mật này mà đã nằm ở đây năm năm nay.

- Tiên bối đã ở đây những năm năm rồi ư?

- Đúng thế!

Cam Đường tựa hồ không tin ở tai mình vì câu nói quái nhân chẳng có đầu đuôi gì.

Chàng nghi hoặc hỏi:

- Văn bối chưa hiểu được ý tứ của tiên bối ra sao?

Thần Cơ Tử nhún nhó cười, nói:

- Tiểu hữu ơi! Lão phu vĩnh viễn không trở lại giang hồ nữa!

- Tại sao vậy?

- Chính vì cái chiêu bài Thần Cơ Tử này!

Cam Đường lại càng không hiểu, hỏi nữa:

- Thế là nghĩa làm sao?

- Phải kể từ đầu mới được. Mười năm trước, một số cao thủ phi thường trong võ lâm bí mật mất tích dần dần gây thành một chuyện bí mật rùng rợn. Lão phu đã mang ngoại hiệu là Thần Cơ Tử mà không đoán ra được tí gì về vụ bí mật này. Sau đó lại xảy ra vụ huyết án tại Thánh Thành, cả nhà Võ Thánh Cam Kính Nghiêu đến dư trăm người đều bị mất mạng...

Cam Đường nghe quái nhân thuật lại vụ thảm án nhà mình sắc mặt chàng biến đổi lợt lạt, khí huyết trong toàn thân tựa hồ ngừng lại.

Thần Cơ Tử không để ý đến vẻ mặt Cam Đường. Lão kể tiếp:

- Võ Thánh được các giới võ lâm đều kính ngưỡng. Lão phu cũng không ngoài lệ đó, nên sau khi xảy vụ huyết án, lão phu ngày đêm bồn tẩu dò la mà không ra được một chút vết tích, vì thế mà ba chữ ngoại hiệu “Thần Cơ Tử” chẳng lẽ còn trơ cái mặt dày ra mà giữ lấy? Lão phu phải thề lén rút lui, tự thề với mình rằng nếu không dò la được manh mối hai vụ công án thì vĩnh viễn không trở lại giang hồ nữa. Lão phu ngầm điều tra cả việc những tay cao thủ mất tích năm năm trước đây...

- Ủa!...

Lão nói tiếp:

- Nhưng lão phu mới tìm ra được một nửa mà thôi.

- Một nửa ư!

- Đúng thế! Chỉ được một nửa. Còn nửa nữa chưa điều tra ra được thì cũng như không.

o O o